

PŘÍBĚHY O ERIKOVI ZNAMENÍ MUŠAJÍTŮ

MAJOR SLIK

Edice: Příběhy o Erikovi

*o podivuhodném muži, které podle vyprávění
očitých svědků sepsoval*

MAJOR SLIK

ZNAMENÍ MUŠAJÍTŮ

*Tři povídky, které podle Majorových námětů dopsal
jeho syn*

TIM SLIK

Starý dobrý western
Pro čtenáře od patnácti let

PROLOG

Vážení čtenáři, právě jste dočetli knihu „Kate potřebuje pomoc, Eriku.“ Je poslední, kterou Major z větší části sám napsal. A končí událostí, která se stala dávno po jeho smrti a která se stala přímo mně. Proto jsem ji tam dopsal. Musel jsem to udělat, vždyť v tom příběhu vystupuji od samého začátku. V otcově pozůstalosti jsem ale objevil několik jeho nedokončených povídek (spíše jen jejich náměty)

z doby, kdy Erik ještě žil a jezdil po různých místech USA i Mexika, aby tam „dal pár věcí do pořádku,“ trestal zlo a měnil životy lidí k lepšímu. Nevím, proč se k nim otec zřejmě nevrátil a nezpracoval je do nových příběhů. Určitě ne proto, že by nebyly zajímavé a málo akční. Možná proto, že nebyly tak epické, jako ty předešlé – většinou v nich šlo jen o vzpomínky pamětníků na (obvykle) letmá setkání s Erikem, v některých případech dokonce pouze o výstřižky z novin, s několika Majorovými poznámkami. Žádná z těchto příhod by na samostatný román zřejmě nevydala. Nebylo by ale správné, aby i tyhle příběhy o Erikovi upadly do zapomnění. Proto jsem si, se skromností sobě vlastní, dovolil v těchto případech Majora tak

trochu zastoupit, pokusit se pár jeho námětů sepsat a předložit je vám, čtenářům, kteří jste si již Příběhy o Erikovi oblíbili.

S úctou k těm, kteří to právě čtete

Tim Slik, Majorův syn

V edici „PŘÍBĚHY O ERIKOVI“ dosud vyšlo

- **ZAČALO TO V ASCALONĚ**
- **NAŠE OČI SE OBRACEJÍ K TOBĚ**
- **KRÁL STŘELCŮ V ESTHERVILLE**
- **ZABIJ JE, ERIKU** (pouze pro čtenáře od 15 let)
- **KATE POTŘEBUJE POMOC, ERIKU**

VIDĚL JSEM TO, ŘEK TEN DIVNEJ CHLAP

„Támhle je,“ řekl starší z obou mužů a zastavil se.

Jeho společník, který šel za ním a vedl koně, se opřel o pušku a v houstnoucí tmě se zahleděl kupředu, kde v dálce mezi nízkými borovicemi slabě probleskovalo světlo z ohniště. „Bylo už načase, že sme na něho kápli,“ řekl, položil pušku, pustil uzdu koně a vymočil se. „Potmě bysme ho v těch skaliskách nedostali.“

„Určitě si dělá večeri, Pete, přijdeme k hotovému,“ zasmál se ten starší.

„Doufám že jo. Dva dny sme neměli nic pořádnýho v hubě.“

„Protože jsou tyhle pláne liduprázdné. Souhlasil jsi přece, Pete, že se vydáme právě sem. Máme dobrý důvod se vyhýbat osadám s šerifama nebo maršály. Vlastně jsme měli kliku, že jsme narazili alespoň na tohohle samotáře. Navíc se dvěma koňmi.“

„Asi někde na trhu koupil novýho a veze ho na svůj ranč.“

„Nebo je to jeden z těch tuláků, kteří jezdí z jednoho státu do druhého a nechtějí se nikde usadit. Bývají to prý drsní. Takže bychom měli být možná opatrní. Jak to s ním skoulíme, Pete, máš nějaký plán?“

„Nejlepší bude, když za ním pudeš sám, aby nezpanikařil. Vymyslíš si nějakou báchorku, Franku, třeba že chceš vod něho jednoho koně koupit, a pokusíš se ho vylákat zpoza ty skály. Já se mezitím přesunu s koněm na konec tohodle borovýho lesa, vodkad' je to k němu už jenom tak slabejch sto yardů, spíše vosumdesát, a sejmu ho. Na tuhle dálku trefim puškou veverku.“

Chvíli to vypadalo, že je Frank zaskočený. „Hele, Pete, tohle se mi nelíbí. O žádných mrtvolách tady nebyla řeč. Podvádět lidi nebo ukrást koně – to je něco jiného než někoho odkrouhnout. Tohle už smrdí šibenicí.“

„Jináč se to nedá udělat. Nemáme šanci ho překvapit. Ani když usne – stačí, když některej kuň zarehtá, když se přiblížíme, a von nás na tom svahu vodpráskne. Tutově je ozbrojenej – a jestli je to drsňák, jak říkáš, zvyklej na nebezpečí...“ Pete se odmlčel. „Hele, Franku, jestli na to nemáš žaludek, tak dobrá – střelím ho jenom do nohy a ty už se postaráš, aby nešáh po zbrani. Budeš ho držet v šachu svým revolverem, dokud nepřijdu.“

„Takhle to bude lepší,“ řekl po chvíli Frank. „Nesmíš se mi divit, Pete, ale já nikdy neměl nic společného s něčím mordem, fakt ne. Neříkám, že jsem nějaký svatoušek, v jiných záležitostech dovedu být někdy prevít, ale v téhle bych nejel.“

„To je dobrý, Franku, nic ti nezazlívám, sme přeci kámoši, ne? A teď už sebou hoď a běž za tím šmejdem... třeba si tam vopíká kus hovězího. A jak sem řek, zaříd', aby ho bylo vocad' vidět.“

Frank si povytáhl kalhoty, na kterých měl připnutý opasek s revolverem, opatrně se protáhl mezi borovicemi a po holém svahu se vydal nahoru ke skalám. Když byl od ohně jen nějakých deset či patnáct yardů a cizince pořád nebylo vidět, zastavil se a bujaře zahalekal: „Haló – lidičky! Nestřílejte... jsem přítel, který zmerčil váš oheň a doufá, že se tu vaří kafe, které už neměl v hubě tři dny. Můžu se připojit?“

Nikdo neodpověděl.

„Povídám... jdu jenom na kafe a přátelský pokec. S obchodní nabídkou.“

Zase žádná odezva.

Frank chvíli nervózně přešlapoval, nakonec ale se zvednutýma rukama pomalu došel k ohništi. Od jeho záře uviděl za skaliskem toho muže. Seděl na dece bokem k Frankovi a zády se opíral o skálu. Byl prostovlasý a podle tmavé pleti, vystoupělých lícních kostí, očí přimhouřených do štěrbin a s dlouhými černými vlasy uvázanými vzadu do krátkého ohonu to byl zřejmě indiánský míšenec. A byl mladý, vypadal tak nanejvýš na třicet.

Nezdálo se, že ho nečekaná návštěva vyvedla z míry. Povaloval se tam uvolněně, ležérně s kloboukem položeným na klíně, v pravé ruce držel plechový hrnek s kávou, ze kterého pomalu upíjel. Na Franka se ani nepodíval.

Vzhledem k okolnostem se chová dost neopatrně, blesklo Frankovi hlavou. Každý jiný by byl v této situaci ve střehu, ten muž ale jako by si neuvědomoval, že by mohl být přepaden. Dokonce i jeho opakačka a opasek s revolverem se válely v trávě několik kroků od něho.

Frank dal ruce dolů. „Vás mě sem seslalo snad samo nebe, příteli. Motám se tu po okolí už pěkných pár hodin, když si můj kůň zlomil na výmolu nohu a já ho musel utratit. Nakonec jsem uviděl váš oheň. Doufám, že můžu počítat s vaší pohostinností, na oplátku nabízím svoji milou společnost k večeři. Vy jste sám, já jsem sám – takže nám bude spolu líp, co vy na to?“

Cizinec k němu konečně otočil hlavu a v očích mu pobaveně zablýsklo. „Sledujete mě už celé odpoledne – ty a tvůj společník. A koně máte. Tak ať sem přijde i ten druhý – třeba nám ve třech bude ještě líp.“

A jako by o Franka ztratil zájem, otočil se zase zpět a upil z hrnku.

Ten chtěl něco říct, ale rozmyslel si to. Nakonec se obrátil k místu, odkud přišel, a zamával na Peteho, aby přišel za ním. Pak se otočil zpět

k tomu cizinci. „Nevykládejte si to špatně, přáteli, že jsem za vámi přišel s touhle pitomou historkou, ale já...“ Zmlknul, protože ten divný chlap ho vůbec neposlouchal. Měl zakloněnou hlavu, opřenou o skálu, tiše si pohvizdoval nějakou melodii a rukou s hrnkem si k tomu lehce pohupoval do taktu.

Frank byl zmatený a nevěděl, co si má o podivném chování cizince myslet. Cítil se zaskočený a netrpělivě čekal na Peteho příchod. Ten dorazil po několika nekonečných minutách. I s koněm a puškou s hlavní skloněnou k zemi. Rychle zhodnotil situaci a jeho pohled spočinul o něco déle na cizincových zbraních, ležících mimo jeho dosah. Spokojeně se ušklíbnul.

„Vo co de, Franku?“

„Trochu jsem to s tou svou povídkou zvorál, Pete, ten mladík nás zmerčil už dávno, že prý ho šmírujeme.“

„Tys mu neřek, že chceme vod něho koupit koně?“

„Jdete za mnou jenom proto, abyste ode mne koupili koně?“ obrátil k nim cizinec hlavu. „S tím jste přece nemuseli čekat do setmění.“

„Byli jsme pomalejší,“ ozval se Frank, „dva muži na jednom koni... Jasně že šlo jenom o tohle. O obchod. Jste sám a máte dva koně – a nám dvěma by druhý kůň bodnul.“ Kývnul hlavou stranou, kde byli u zakrslé borovice uvázaní dva koně.

„A kolik jste ochotni za toho koně zaplatit?“

„Dáme ti, kolik si řekneš, mladý muži,“ přešel Frank na tykání. Usoudil, že rozmluva se změnila na obchodní jednání, tak mu otrnulo.

„Teda pokud nepatří jeden kůň tvému partákovi, kterej na nás z úkrytu míří puškou,“ řekl Pete.

„Nikdo jiný tady není – oba koně jsou moje. A nejsou na prodej, bohužel, nemohl bych jim to udělat.“

„Jak...nemohl...?“ zeptal se Frank nechápavě.

„Jsou na sebe zvyklí a mají se rádi. Je to hřebec a klisna. Nemůžu je od sebe oddělit, neodpustil by mi to ani jeden z nich. A ten, který by zůstal, by se mnou hodně dlouho nepromluvil.“

Mladík sklonil hlavu a usrknul z hrnku.

„Slyšel jsi to, Pete,“ zeptal se udiveně Frank, „že prý by s ním ten zbylý kůň dlouho nepromluvil!“

„Ten hajzl si z nás dělá srandu,“ procedil Pete. „Vod samýho začátku.“ Pustil uzdu svého koně, bleskově přitiskl pušku k boku a sáhnul na spoušť.

Třeskl výstřel a mladíkův klobouk odletěl s dírou stranou. Pete se s prostřelenou hlavou skácel k nohám koně. Ten vylekaně zaržál a uskočil stranou.

„Tys... tys ho zabil!“ vyjekl Frank. „Chladnokrevně jsi zabil mýho kámoše, který tě chtěl jenom střelit do nohy. Ty hajzle indošskej!“ A Frank v náhlém afektu vytáhl svůj revolver.

Ozvala se další rána a kulka ho srazila k zemi poblíž jeho druha. S dírou v hlavě.

Mladík s revolverem v levé ruce upil z hrnku a zbytek kávy chrstnul do ohně. Zasyčelo to a on vstal. Pistoli zastrčil za opasek kalhot. Chvilí jen tak stál a zdálo se, že je duchem někde jinde. Potom přistoupil k oběma mrtvým mužům. „Ani jsme se vzájemně nepředstavili,“ promluvil na ně. „Já jsem Erik – řekněte to v pekle, až se zeptají, kdo vás tam poslal.“

Klekl k mrtvým tělům a prohledal oběma kapsy. Frank měl u sebe tři dolary, Pete jen hrst drobných. „Za tohle by koně nekoupili,“ zamumlal a

vrátil peníze do jejich kapes. U Franka ještě našel novinový výstřižek. Psalo se tam o dvou uprchlých trestancích z věznice v Santa Fé. Pečlivě ten kus novin zase složil a zastrčil si ho do kapsy u vesty.

Vstal a došel ke koni, kterého tam přivedl Pete. Byl to dobře stavěný grošák s jednou půlkou hlavy bílou a druhou černou. Erik ho pohladil po čele a konejšivě mu chvíli něco šeptal do ucha. Potom ho přivedl k těm mrtvým mužům a oba je přehodil přes koňský hřbet břichem dolů. Ruce a nohy jim pod břichem koně svázel k sobě. Peteho winchestrovku vložil do pouzdra zavěšeného kolem koňského krku a přesvědčil se, že Frankův revolver nemůže z jeho opasku vypadnout. Pak otočil koně zpátky, pleskl ho po zadku a díval se za ním, dokud nezmizel i se svým nákladem ve tmě.

Nakonec přihodil několik klacků do ohně, zamotal se do deky, na které předtím seděl, chvíli hleděl na hvězdnou oblohu, potom zavřel oči.

Městečko Manzano v Novém Mexiku, salon „Lady Desperado“, stůl pro čtyři u okna do ulice.

„...a říkám vám, že jste na správném místě, Majore.“ Archie Fink, zachovalý sedmdesátník s dlouhými kotletami teď již šedivých vlasů, položil karty na stůl, odložil doutník a obrátil se na muže o mnoho mladšího, který si před chvílí k jejich stolu přisedl. „V tomhle salonu, který mi v té době ještě neříkal pane, to všechno začalo, jelikož na tomhle místě se Erik poprvé objevil, když tenkrát přijel do Manzana.“

„Ten starej popleta si už nepamatuje ani co měl dneska k vobědu, Majore. To má z toho chlastu, kterej vypil, když tu dělal barmana,“

ozval se starší černochoch, který seděl vpravo od Archiho a kamarádsky se na něho zašklebil. „Protože nejdřív se tehdy Erik ukázal u naší farmy a já byl první, kterež s ním mluvil,“ napřáhl ruku směrem k Majorovi. „Já jsem nějaký Joe, Koňák Joe mi tady říká, a v té době jsem dělal poskoka na farmě Travise Smitha, která je asi pět mil severně vod Manzana. A vocaď teprve Erik vodjel do města.“

„A než vešel do salonu, mluvil ještě se mnou, Majore,“ řekl třetí muž u stolu. Byl starší než Archie, měl na rozdíl od těch dvou oblek a levou ruku svěšenou zřejmě po přestálé mrtvici.

„A vy jste kdo, příteli,“ zeptal se ho muž, který si k jejich stolu přisedl, a kterému říkali Majore.

„Bob Sandler, dříve majitel a jediný prodavač obchodu se smíšeným zbožím támhle naproti přes ulici. Dnes už jenom ten... rentiér.“

„Dobrá, dobrá, chlapi,“ ozval se rezolutně Archie Fink. „Řek bych, že tady Majora vůbec nezajímá, který z nás viděl Erika jako první a jak jste si s ním pokecali. Tohle není důležité. Major chce hlavně vědět, jak to bylo s tím střelením tady v městěčku. Mám pravdu, Majore?“

„Ano, Archie. Ale zajímá mě všechno – i to, co se stalo před tím střelením, třeba je to pro ten příběh důležité. Takže to vezmeme tak říkajíc chronologicky a já si s vaším svolením budu dělat poznámky. Joe, začněte.“

„Náhodou moje rozmluva s Erikem byla moc důležitá – teda hlavně pro mne. Vlastně změnila celej můj život. A vzpomeň si Archie

– sám jsi byl z těch Erikovejch řečí pěkně rozhozenej, když jsme to potom tady v salonu, když bylo po všem, s chlapy rozebírali.“

„Později jsem si ale řek, že sis to vymyslel.“

„Nechme raději tady Joa vyprávět o setkání s Erikem, přátelé,“ řekl Major a připravil si zápisník. „Tak do toho, Joe!“

Řek bych, že to je už dobrejch dvacet roků, spustil Joe – a bylo to někdy začátkem září, nepamatuju se přesně...

„Bylo to přesně dvanáctého – protože má svátek Marie, což byla moje stará, proto to vím,“ ozval se Bob Sandler.

Je to možný. Já byl tehdá venku a spravoval vrata vod ohrady pro koně, protože drhly vo zem. Bylo teprve dopoledne, ale už bylo pěkný vedro. Každou chvíli jsem se musel kloboukem ovívat, a tak najednou vidím, jak k ranči přijíždí nákej cizí chlap se dvěma koňmi. Tak sem se postavil na dosah pouzdra s revolverem a čekal, až dorazí. „Hej, Frede, dones mi ještě pivko, aby mi nevyschlo v krku,“ zavolal Joe na barmana.

Byl to jasně indyjánskej míšenec, měl tmavší plet', vystouplé lícni kosti a orlí nos. A byl mladší než já – mohlo mu bejt kolem třicítky. Na sobě měl ten dlouhej plášť na cesty až přes kolena a na hlavě stetson. Zastavil přede mnou tak, abych viděl na jeho ruce složené na hrušce vod sedla a rozhlídnul se kolem sebe. Na ranč, na ohrady, na toho novýho koně, kterýho jsem měl zatím voddělenýho vod ostatních, nakonec na to pouzdro s revolverem. Zatím nic neřek, tak sem si prohlížel ty jeho koně. Seděl na tříletým hnědákovi, kterej vypadal, že něco vydrží, já ale nemoh spustit voči

z toho druhýho – klisny černé jak uhl, v nejlepších letech. Koňům rozumím, takže bylo jistý, že je to šlechtěnej, drahej kůň, zřejmě vodněkad z Mexika.

„Líbí se ti můj kůň, příteli?“

„Ještě nikdy jsem tak nádhernou klisnu neviděl. A to jsem jich už viděl spoustu.“

„Vypadá to, že se v koních vyznáš. A támhle v ohradách je jich dobrých dvacet. Zřejmě se tenhle ranč chovem koní živí. Komu to tady říká pane?“

Odrhnul jsem voči od toho vraníka a podíval se na něho. Díval se na mně a jeho pohled byl takovej zvláštní, jako by pronikal až do hloubí mý duše a tam zkoumal a hodnotil moji povahu a charakter. Ale též uklidňující a přátelskej a já najednou pocítil sympatyji a důvěru k tomuhle cizinci.

„Šéf se jmenuje Travis Smith. Koupil to tady před půl rokem. Původně to patřilo starýmu Brettovi, ktorej s chovem koní začal a já pro něho dělal. Ten ale chytil zápal plic a bylo po něm. A jeho dcera ranč prodala Smithovi a zdekovala se někam pryč. Nesnášela to tady. Práce s koňmi je jenom dřina. Vo tom bych moh povídat do večera.“

„A jak říkají tobě?“

„Koňák Joe – už tak dlouho, že jsem svý příjmení zapomněl.“

„Já jsem Erik – taky to stačí. A klidně mi tykej, i když jsi černoch.“

„Máš kliku, že šéf vodjel za obchodem do Ford Lincolnu. Chce tam vojákům prodat nějaké koně, aspoň to říkal. Kdyby byl tady, hučel by do tebe tak dlouho, až bys mu tu klisnu prodal na chov.“

„Nikdy bych Manuelu neprodal. Dostal jsem ji darem od dona Pedrose, majitele ranče Rancho de Toros, kterého si velmi vážím. Manuela se